

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **LIN a. s.**, se sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, zastoupené JUDr. Zdeňkem Hromádkou, advokátem se sídlem Rašínova 522, Zlín, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 12. 2004, č. j. RRTV/469/2015-CUN, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Route Radio s. r. o.**, se sídlem Stavební 992/1, Ostrava, o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2015, č. j. 8 A 47/2015 – 48,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 6. 2015, č. j. 8 A 47/2015 – 48, **se ruší a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) udělila osobě zúčastněné na řízení licenci k provozování rozhlasového vysílání programu Rádio Dálnice prostřednictvím pozemních vysílačů specifikovaných parametrů a současně zamítla dvě žádosti o udělení licence podané žalobkyní.

[2] Městský soud v Praze shora označeným rozsudkem (dále „městský soud“ a „napadený rozsudek“) shledal jednu ze žalobních námitek důvodnou, a proto napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení; ostatním žalobním výtkám nepřisvědčil. Podle městského soudu pochybila žalovaná při posuzování kritéria uvedeného v § 17 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále „zákon o vysílání“), tj. *přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice*.

[3] Městský soud dal žalobkyni za pravdu v tom, že pojem „menšina“ je třeba vykládat s přihlédnutím k jeho vymezení v § 2 odst. 1 zákona č. 273/2001 Sb., o právech příslušníků národnostních menšin a o změně některých zákonů, podle něhož musí jít o skupinu občanů České republiky žijících na území současné České republiky. Porovnáním pasáží vztahujících se k posouzení naplnění tohoto kritéria u žalobkyně a vítězného uchazeče zjistil, že žalovaná ve prospěch vítězného žadatele zohlednila skutečnost, že se zaměří „zejména na cizince“ a to hlavně formou cizojazyčného dopravního zpravodajství, jakož i informacemi o akcích z kulturního, sportovního a společenského života menšin. Z toho však podle názoru městského soudu není zřejmé, v čem by úspěšná nabídka měla přispět k rozvoji menšin jakožto skupin občanů ČR žijících na území současné České republiky a předčít žádost žalobkyně. V rozhodnutí není blíže rozvedeno, kolik takového vysílání bude a jaká bude jeho četnost, ačkoliv absence stejných údajů byla žalobkyni kladena k tíži. V neprospěch žalobkyně tak byly vyhodnoceny skutečnosti, které byly u osoby zúčastněné na řízení hodnoceny pozitivně.

II. Kasační stížnost

[4] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) podala proti napadenému rozsudku kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Městský soud se podle jejího názoru dopustil nesprávného posouzení právní otázky, když vyložil pojem „menšina“ příliš restriktivně, ačkoli § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání neodkazuje na žádnou zákonnou definici menšiny a z jeho znění plyne, že výslovně počítá i s jinými než vyjmenovanými skupinami (druhy) menšin. Takto otevřenou formulaci nelze bez uvedení důvodu zužovat způsobem, jak to učinil městský soud, tj. odkazem na jiný zákon, který se však týká pouze jednoho druhu menšiny, a to národnostní. Poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu, kde byla podporovanou menšinou drogami ohrožená mládež.

[5] U vítězného žadatele stěžovatelka identifikovala ve vztahu ke zkoumanému kritériu jeho zaměření na *cizím jazykem hovořící menšiny, tedy zejména na cizince*. Z této formulace i obecné úvahy založené na předpokladu, že poslechu rádia v autě se mohou věnovat jak řidiči – cizinci žijící v ČR, tak i jiní cizinci (nacházející se zde krátkodobě), lze dovodit, že cizojazyčné vysílání nepochybně prospívá oběma skupinám. Jde obecně i o způsob, jak prospět a napomoci cizojazyčným menšinám v ČR jejich vtažením do přijímání obsahu rozhlasového vysílání jako formy kultury a naplnit tak zákonné kritérium. Žalobkyně sice zmínila v žádosti několik menšin (gay, etnickou, zrakově a tělesně postižené, cizojazyčné řidiče), aniž by však u většiny z nich uvedla konkrétní způsob podpory. V napadeném rozhodnutí stěžovatelka vysvětlila, v čem byl mezi žádostmi obou uchazečů o licenci rozdíl a v čem žádost vítězného uchazeče předčila ty žalobkyniny. Zatímco záměr podpory konkrétních menšin žalobkyně neprezentovala jako cílený a promyšlený a vedle toho ani nespecifikovala rozsah vysílání dopravních informací v angličtině (a to ani po dotazech v rámci veřejného slyšení), z žádosti vítězného žadatele vyplývalo konkrétně vysílání 4 bloků dopravního zpravodajství v každé hodině od 6 do 18 hodin, přičemž bylo patrné, že cizojazyčné vysílání bude integrální součástí dopravního zpravodajství. Vítězný žadatel chce podle žádosti poskytovat aktuální a ověřené dopravní informace v (nejméně dvou) jazykových verzích. Není tedy pravdou, že by v napadeném rozhodnutí nebylo uvedeno,

pokračování

kolik cizojazyčného vysílání bude a jaká bude četnost (viz jeho str. 10 a 11). Žádost vítězného uchazeče byla lepší, pokud jde o cílenost zaměření podpory na cizojazyčnou menšinu, logickou souvislost zaměření i způsobů podpory s charakterem přidělovaných kmitočtů a patrnou větší promyšlenost vazby mezi zaměřením a způsobem podpory. Žalobkyně naproti tomu sice uvedla širokou paletu zaměření podpory, ale nedokázala k tomu nabídnout dostatečně provázané a konkrétní způsoby (i z hlediska obsahu a rozsahu) podpory menšin. Stěžovatelka trvala na tom, že při hodnocení sporného kritéria nevybočila z mezí správního uvážení a svou úvahu řádně odůvodnila.

[6] Stěžovatelka spatřovala pochybení městského soudu také v tom, že na základě nesouhlasu s jejím hodnocením tohoto jediného kritéria napadené rozhodnutí zrušil, aniž vzal v úvahu, že nebylo jediným ani hlavním rozdílovým kritériem mezi posuzovanými žádostmi o licenci. Hlavní důvody pro zamítnutí žádosti žalobkyně spočívaly zejména v lepším naplnění kritéria přínosu programové skladby u vítězného žadatele, ale lepší byl i co do přínosu k rozvoji původní tvorby. V těchto oblastech městský soud napadenému rozhodnutí ničeho nevytkl. Městský soud tak neposoudil napadené rozhodnutí jako celek a zrušil je bez toho, aby zvážil, zda s ohledem na jeho ostatní obsah tady důvod pro takový postup skutečně existuje. Navrhla zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalobkyně ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud se kasační stížností zabýval nejprve z hlediska splnění formálních náležitostí. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Kasační stížnost je tedy přípustná.

[9] Nejvyšší správní soud poté posoudil důvodnost kasační stížnosti a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

A. Nesprávné posouzení naplnění zákonného kritéria

[10] Podle § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání Rada pro rozhlasové a televizní vysílání při rozhodování o udělení licence hodnotí *přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice*.

[11] Pojem „menšina“ není v právu dosud závazně definován, ačkoli existují mnohé pokusy, jak na mezinárodní, tak i na evropské úrovni. K nejcitovanějším patří tzv. Capotortiho definice: „Menšinou je skupina početně menší než zbytek populace určitého státu v nedominantní pozici, jejíž členové – státní příslušníci tohoto státu – sdílejí etnické, náboženské a jazykové zvláštnosti, které je odlišují od zbytku obyvatelstva, a vykazují, byť jen implicitně, pocit solidarity, jenž směřuje k ochraně jejich kultury, tradic, náboženství a

jazyka.“ (Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil I. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, a. s. 2012, s. 541). Listina základních práv a svobod zmiňuje menšiny v hlavě třetí, a to menšiny národnostní a etnické, konkrétně v čl. 24 (bez jakéhokoli omezení personálního dosahu) a čl. 25 (hovořícím pouze o občanech, míněno státních příslušnících České republiky). Na podústavní úrovni podává definici národnostní menšiny jedině žalobkyní a městským soudem zmiňovaný zákon č. 273/2001 Sb., určující společnými znaky pouze „společenství občanů České republiky žijících na území současné České republiky“.

[12] I když je kritérium občanství státu, kde členové skupiny takovou menšinu tvoří, někdy zpochybňováno [např. pro účely zaručených práv příslušníků menšiny vyznávat náboženství nebo používat svůj jazyk mezi sebou – např. Komentář výboru pro lidská práva č. 23 (50) k čl. 27 Paktu o občanských a politických právech], u tzv. pozitivních práv příslušníků menšiny se určitá stálost okruhu osob, jimž tato práva svědčí, předpokládá (srov. Menšiny. In Hendrych, Dušan a kol. Právníký slovník. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009). Zákon o vysílání stanoví provozovatelům rozhlasového vysílání jistý závazek poskytovat ve vysílání vyváženou nabídku pro všechny obyvatele České republiky, a tak i zaručuje podporu těm příslušníkům menšin, kteří k ČR mají blízký a poměrně trvalý vztah, jakým je v prvé řadě občanství. Zmínky o cizojazyčných řidičích nacházejících se na českém území, v dosahu přidělovaných kmitočtů, krátkodobě, proto při hodnocení kritéria uvedeného v § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání nemohou hrát roli. Ze žádného právního předpisu totiž nelze dovodit jakýkoli důvod, proč by provozovatelé rozhlasového vysílání měli při své činnosti zájmy cizinců (ve smyslu zahraničních návštěvníků) zohledňovat. Tím samozřejmě není vyloučeno, aby tak ve svých projektech přesto činili, nicméně takový záměr nelze zahrnout mezi zákonná kritéria, která je stěžovatelka povinna vyhodnotit a vyjádřit v rozhodnutí o udělení licence i míru, jakou se zákonem vyčenému cíli jednotliví uchazeči přiblížili.

[13] Nejvyšší správní soud nesdílí názor stěžovatelky, že údajně restriktivní výklad pojmu menšina provedený městským soudem spočívá v omezení uvažovaných druhů menšin toliko na ty národnostní, a pomíjí jiné skupiny, zahrnuté v demonstrativním výčtu vykládaného ustanovení zákona o vysílání (kromě národnostních ještě etnické a jiné). Městský soud užil definici uvedenou v § 2 zákona č. 273/2001 Sb. pouze podpůrně, aby vyjádřil své přesvědčení o tom, že stěžovatelka pochybila, když ve prospěch vítězného žadatele zohlednila zaměření vysílání „na cizince“, neboť za pojmové znaky menšiny v § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání považoval české státní občanství příslušníka menšiny spolu se současným obýváním území České republiky. V této části není posouzení městského soudu co vytknout. Smyslem předmětné právní úpravy je motivovat žadatele o udělení licence pro rozhlasové vysílání k sestavení projektu, jenž mimo nebo vedle základního zaměření zohlední i kulturní potřeby těch skupin občanů - obyvatel České republiky, kteří nejsou v dominantním postavení v populaci. Tezi stěžovatelky, že podpora se může týkat i jiných než národnostních menšin, městský soud nikterak nepochybnil.

[14] Nejvyšší správní soud se však neztotožnil s právním názorem městského soudu, že stěžovatelka v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně nevyjádřila, jak konkrétně projekt vítězného žadatele přispěje k rozvoji menšin chápaných ve shora uvedeném smyslu.

pokračování

[15] Na tomto místě je vhodné připomenout, že stěžovatelka rozhoduje v licenčním řízení na základě správního uvážení, které podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2004, č. j. 3 As 24/2004 - 79, ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 30/2012 - 31, ze dne 27. 1. 2014, č. j. 8 As 3/2013 - 50; všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[16] Stěžovatelka při porovnávání konkurenčních projektů (vítězného, předloženého osobou zúčastněnou na řízení, a dvou dalších, předložených žalobkyní: hudební dopravně-informační rádio „DopravníRádio.cz“ a dopravní informační rádio „Rádio na cestě“) poměřovala naplnění zákonných kritérií. Ta byla ještě předem, v rámci zákonného vymezení, stěžovatelkou zpřesněna dílčími kritérii. Ve vztahu k výše citovanému ustanovení pod písm. g) stěžovatelka zohledňovala jako základní kritéria *identifikaci menšiny* a *způsob podpory* a dalším, dílčím kritériem byl *čas vyhrazený ve vysílání menšinám*. Vycházela při tom i z interního pomocného materiálu (Manuál ve znění ze dne 21. 12. 2010). Brala ovšem také v potaz povahu přidělovaných kmitočtů, jež pokrývají i frekventované úseky významných pozemních komunikací. Předložené žádosti posuzovala komplexně.

[17] Na straně 13 přílohy žádosti o udělení licence uvedl vítězný žadatel výslovně, že se hodlá zaměřit na příslušníky menšinového obyvatelstva, kteří „*na území České republiky žijí či projíždějí tudy*“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 12) je zřejmé, že u vítězného žadatele stěžovatelka hodnotila úroveň prezentované podpory jak *cizojazyčných menšin*, tedy obyvatel hovořících jiným než českým jazykem, tak i *cizinců*. S ohledem na povahu přidělovaných kmitočtů a programovou skladbu mělo jít zejména o řidiče. Není vyloučeno, aby cizím jazykem hovořící menšina byla zároveň menšinou etnickou (vymezenou jazykem a kulturou) či národnostní (tj. úředně uznávanou etnickou menšinou). Stěžovatelka ocenila zejména dosud chybějící prvek cizojazyčného dopravního zpravodajství a zohlednila i záměr podpořit tyto menšiny přinášením informací o akcích z jejich kulturního, sportovního a společenského života jakož i zpravodajství reagujícího na aktuální témata. Z obsahu žádosti vítězného žadatele i ze způsobu, jakým se s ní stěžovatelka v odůvodnění vypořádala, je zřejmé, že pojem *cizinec* (ve smyslu osoba, která není státním příslušníkem ČR a ani zde nežije) byl v příslušné části napadeného rozhodnutí užit nadbytečně a nevhodně. Z toho, že stěžovatelka kviitovala i plánované přinášení informací o akcích z kulturního, sportovního a společenského života menšin a zpravodajství reagující na aktuální témata z jejich života, lze dovodit, že přinejmenším zčásti měla na mysli obyvatele České republiky, jejichž společným rysem je, že hovoří cizím jazykem. Zatímco cizojazyčné dopravní zpravodajství by mělo smysl i pro krátkodobě přítomné, projíždějící cizince, těžko by jim obvykle mohl být k užítku informační servis o aktuálních společenských, sportovních a kulturních událostech. Prospěch prosazovaného vysílacího záměru pro cizince nemohl ve vztahu k hodnocenému kritériu hrát roli. Stěžovatelka tedy správně hodnotila přínos pro rozvoj kultury cizojazyčných menšin, ale nesprávně, nadbytečně hodnotila v příslušné pasáži i přínos pro cizince, ačkoli jí to zákon o vysílání neukládá.

[18] Nejvyšší správní soud má za to, že vítězná nabídka jednoznačně předčí v otázce naplnění kritéria podpory menšin projekt žalobkyně DopravníRádio.cz, a to přesto, že zde stěžovatelka udělala stejnou chybu, jako to bylo popsáno výše u vítězného projektu. Zohlednila totiž (tentokrát ve prospěch žalobkyně) zaměření na zahraniční řidiče. Ti však nemohou být považováni za menšinu ve výše vyloženém smyslu. Pokud nebylo na místě zvažovat přínos pro takto vymezenou skupinu, bylo by nyní již nadbytečné hodnotit zde podrobně navržený způsob jejich podpory.

[19] Ohledně druhého projektu, Rádio na cestě, žalobkyně v žádosti o udělení licence deklarovala záměr podporovat všechny menšiny tím, že by jejich představitelé byli hosty každodenních talk show, přičemž pro gaye by nabídla speciální nedělní večerní pořad. Při veřejném slyšení k dotazu doplnila, že k menšinám radí i řidiče z jiných zemí, pro něž by vysílala dopravní informace v angličtině. Na výzvu upřesnila, že hosty každodenních talk show by byli představitelé těchto menšin: gayové, lesby, zrakově a tělesně postižení a příslušníci jiných etnických skupin. V odůvodnění napadeného rozhodnutí použila stěžovatelka pro hodnocení v poměru k vítěznému konceptu slovní spojení, že přínos v této části „přece jen převažuje“. Vysvětlila, že i když vnímá záměr žalobkyně jako široký co do množství uváděných menšin, upřednostnila nakonec konkurenční projekt proto, že je konkrétnější a nabízí více způsobů podpory, které jsou rovněž specifitější. Hodnocenému záměru žalobkyně vytkla stěžovatelka absenci uvedení rozsahu podpory (ten byl specifikován jen vůči gay menšině jedním tematickým večerem týdně), když není zřejmé, jak často budou představitelé menšin hosty talk show, případně v jakém rozsahu budou vysílány dopravní informace v angličtině.

[20] Z právě uvedeného je zřejmé, že stěžovatelka, ač se dopustila ve vztahu k jedné zohledňované skupině pochybení, ve zbytku v relevantních bodech pečlivě porovnála soupeřící nabídky, užila k tomu předem známá, pro všechny stejná kritéria a srozumitelně vysvětlila, jaké přednosti a nedostatky vážila, než dospěla k závěru, že míra naplnění kritéria přínosu k zajištění rozvoje kultury menšin byla u vítězného žadatele naplněna ve vyšší míře než u projektů žalobkyně. Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením městského soudu, že v napadeném rozhodnutí není u vítězného žadatele blíže rozvedena četnost a množství takto zaměřeného vysílání. Z pasáže o naplnění kritéria přínosu navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů na pokrytém území [§ 17 odst. 1 písm. c) zákona o vysílání, str. 10, 11 napadeného rozhodnutí] lze dovodit, že vítězný žadatel akcentuje mluvené slovo, jehož hlavním prvkem bude poskytování aktuálních a ověřených dopravních informací ve dvou jazykových verzích, a to 4x za hodinu v době od 6 do 18 hodin. Čas vyhrazený menšinám v plánovaném vysílání žalobkyně nebylo možno přesněji určit. I když mělo mluvené slovo v době od 6 do 18 hodin u Rádía na cestě tvořit 50 % vysílacího času, není jasné, jakým podílem by bylo zastoupeno dopravní a všeobecné zpravodajství, počasí a moderátorská talk show. Projekt DopravníRádio.cz počítal pouze s nijak blíže neurčenými dvěma vstupy v angličtině mezi 6. a 18. hodinou, a navíc se týkal pouze zahraničních řidičů – viz výše. Se stěžovatelkou nelze než souhlasit v tom, že vítězný projekt ve sledovaném kritériu působil promyšleněji a konkrétněji. Uvedený závěr platí i při odhlédnutí od úvah týkajících se cizinců (zahraničních řidičů).

pokračování

[21] Předcházejících pět odstavců považuje Nejvyšší správní soud za dostatečně vypovídající o tom, že stěžovatelka aplikovala v řízení o udělení licence k rozhlasovému vysílání správní uvážení v souladu se zákonnými hledisky a nevybočila z jeho mezí. Její hodnocení je důkladné a logické, nikoli excesivní. Její pochybení není takového rázu, aby zcela vyvrátilo závěr o tom, že ve sledovaném kritériu byla nabídka vítězného uchazeče kvalitnější než projekty žalobkyně. Související kasační námitka stěžovatelky je proto důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud podotýká, že rozebírané kritérium je typově méně významné než například připravenost žadatele k zajištění vysílání, přínos navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky programů na území nebo přínos pro rozvoj původní tvorby. U všech podaných žádostí o udělení licence lze i z toho, kolik prostoru mu věnují, snadno postřehnout, že žádný z uchazečů se na tuto oblast přímo a prioritně nezaměřil. Není tedy divu, že srovnání strohých nabídek stěžovatelkou vyznívá také poněkud kuse. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že stěžovatelkou provedené vyhodnocení naplnění požadavku uvedeného v § 17 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání je (s výše uvedenou výhradou) postačující.

B. Jiná vada řízení před soudem

[23] I když jsou již v bodě A. uvedené závěry dostatečnou oporou pro výrok o zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení, Nejvyšší správní soud musí dát stěžovatelce za pravdu, i pokud jde o druhou kasační námitku. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí z pohledu řady žalobních bodů (dostatek podkladů pro rozhodnutí a úplnost skutkových zjištění, průběh veřejného slyšení, porovnání projektu z hlediska hudebního formátu, hodnocení přínosu uchazeče pro rozvoj původní tvorby atd.) a žádnému z nich nepřisvědčil. Jediným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí tak byl závěr o nesprávném vyhodnocení kritéria přínosu k zajištění rozvoje kultury menšin. Zákon o vysílání ovšem ukládá stěžovatelce hodnotit v řízení o udělení licence k rozhlasovému vysílání celkem pět taxativně uvedených kritérií [srov. § 17 odst. 1 písm. a), b), c), e) a g) zákona o vysílání] různé důležitosti. V případě, že městský soud shledal nedostatky ve vyhodnocení vítězné žádosti, pouze pokud jde o kritérium pod písm. g) citovaného ustanovení, měl uvážit, zda jde o takovou vadu, která mohla mít vliv na zákonnost přezkoumávaného rozhodnutí jako celku. Stěžovatelka v napadeném rozhodnutí totiž uvedla, že udělení licence vítěznému uchazeči opodstatňuje zejména nejvyšší míra a kvalita naplnění zákonného kritéria přínosu navrhované programové skladby k rozmanitosti stávající nabídky [písm. c)], přínosu pro rozvoj původní tvorby [písm. e)] a přínosu k zajištění rozvoje kultury menšin [písm. g)]. Jako zcela splněné byly vyhodnoceny skutečnosti významné pro rozhodnutí uvedené pod body a) a b). Naproti tomu žádost žalobkyně ohledně obou předložených projektů naplnila kritéria pod písm. a) a b) ve stejné míře jako vítěz a skutečnosti uvedené pod písm. c), e) a g) byly naplněny v menší míře, než u vítězného uchazeče. Toto srovnání pak vede k závěru, že i kdyby stěžovatelka pochybila v hodnocení kritéria pod písm. g), nemohlo by to v podstatné míře otrástit výsledky komplexního hodnocení, neboť i nadále by vítězný projekt převyšoval žádosti žalobkyně v dalších dvou oblastech [písm. c) a e) citovaného ustanovení]. Za těchto okolností nebylo namístě zrušit napadené rozhodnutí ani v případě, že by byl dílčí závěr o pochybení stěžovatelky při hodnocení kritéria týkajícího se menšin správný. Následná

náprava v řízení před stěžovatelkou totiž nemohla pro žalobkyni přivodit příznivější rozhodnutí ve věci udělení licence.

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek proto dle § 110 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V něm bude městský soud vázán shora vyjádřeným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. března 2016

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu